

NOORDJE

Het verhaal

Hoofdstuk 1

Dit verhaal gaat over één van de stoerste mensen die ik ooit gekend heb. Ze had zelf half niet door hoe tof ze was. Cool zijn was voor haar net zo vanzelfsprekend als opstaan, tandenpoetsen, douchen, aankleden, ontbijten en naar school. En mensen helpen, maar daar komen we straks op.

Ik ontmoette haar dus voor het eerst in de kantine van onze school, het */s-A/-Om College*. Toen Grote Joey En Zijn Kameraden mij weer lastig kwamen vallen in de pauze. Het ding is: ik had met afstand de lekkerste lunchbox van de hele school. Terwijl de rest broodjes hagelslag, ontbijtkoek en een enkeling zelfs broodje bal (HAHA) meenam, nam ik voor lunch een maaltijd mee die als avondeten kon dienen voor de hele onderbouw. Kabuli Palao, Mantoe, Bolani, Mash Palao, allemaal royale Afghaanse gerechten. Google het maar.

Mijn moeder gaf me al dat koninklijke eten natuurlijk niet in een plastic bak. Dat zou een hoofdzonde zijn. Ik kreeg een glanzend wit bord met gouden rand mee, een berg warm Afghaans eten en een dikke laag folie eroverheen. Dat bord was zo groot dat het noch in m'n kluis noch in m'n rugzak paste. Dus droeg ik het op beide armen van het ene lokaal naar het andere. Van de docenten mocht ik het wel meenemen in de les, maar dan moest ik wel helemaal achterin de klas zitten, ver van iedereen, 'zodat niemand er last van had'. En zo werd mijn dagelijkse lunch niet alleen een onderwerp van gesprek bij de leerlingen, maar ook bij de leraren.

Mijn lunch en ik kregen al gauw het stempel: ingewikkeld. We werden getolereerd, meer niet. Zo werd mij bijvoorbeeld verteld dat de enige passende plek voor iemand met zo'n lunchbox helemaal achterin de klas was. Terwijl mijn klasgenoten met elkaar vochten om achterin de klas te mogen zitten, vond ik er helemaal niks aan. Het stomme daaraan was dat ik mezelf vanaf daar nooit hoorbaar kon maken. Dat was al moeilijk als ik vooraan zat. Ik heb namelijk een hele zachte stem. Daarom schrijf ik. Van mijn moeder moet ik zeggen: ik heb geen luide stem. Als ik er één ding is waar zij een hekel aan had dan was het wel luide mensen.

Ze bedoelde met luid niet volume maar intentie. Dus wel hoorbaar en duidelijk maar niet vervelend en onbeleefd. Nooit meer plek opeisen dan hoogst nodig was, zei ze. Maar ook niet over je heen laten lopen. Dan moet je je kind vooral naar school sturen met een lunchbox waar een volwaardige avondmaaltijd in zit die genoeg is voor een heel gezin.

Dus daar zat ik dan achterin de klas met mijn grote bord Afghaans eten en m'n zachte stem niet teveel plek op te eisen. Het grappige was, hoe gemeen de do-

centen ook altijd deden over mijn eten in het bijzijn van andere kinderen en leraren, zo lief en geïnteresseerd waren ze na de les. Want dan kwamen ze allemaal, één voor één, naar me toe om te vragen of ze even onder de folie mochten kijken. 'Naar het eten dat zo lekker rook', zeiden ze dan. Ik waarschuwde ze altijd dat een kijkje onder de folie op eigen risico was. Ze stemden in. Ik haalde langzaam een stukje zilverpapier omhoog. Alles stond stil. Een sterke gouden gloed glom vol in hun ogen. Ze hadden nog nooit zoiets oogverblindend moois gezien als mijn moeders eten. Voor ik het wist, grepen ze met hun ongewassen handen snel een paar rijstkorrels met wortelsliertjes en rozijnen, stopten het in hun mond alsof ze maanden niks hadden gegeten en keken mij vervolgens aan als woestijnreizigers die een oase zien. Daarna sloeg ik de folie weer snel om mijn bord en liep de klas uit.

De majestueuze geur van mijn eten verspreidde zich sneller door de hele school dan roddels. De gangen die normaal naar pis, sigaretten en koffie roken, kregen nu de lucht van jasmijnrijst en kardemom en lamsvlees en linzen en prei en spinazie en oké ik hou op. Ik liep door de school als een baas. Totdat Grote Joey er dus een luchtje van kreeg.

Alles wat je moet weten over Grote Joey is dat hij helemaal niet zo groot was. En, als we heel eerlijk zijn, had hij ook helemaal geen vrienden. Althans, geen echte. Joey was 1 meter 55 maar liep de hele tijd te roepen dat hij 2 meter 80 was. Dat deed hij zo luid dat we het allemaal gingen geloven. Bij ons op school gold de regel; als iemand iets met volle overtuiging zegt, is het waar. Zoals die ene keer dat er een verhaal werd verspreid op school over Danny de Dolle die poep had gegeten.

Danny was altijd dol op iedereen en hij vond iedereen aardig en iedereen vond Danny aardig behalve Larissa Sissa, maar Danny wilde zo graag door Larissa Sissa aardig gevonden worden dat hij op een dag, toen we veertig minuten rooster hadden en eerder uit waren, verstoppertje ging spelen met haar en haar vriendinnen. Ik vond het al verdacht dat Larissa Sissa aan Danny vroeg om mee te spelen, maar ik geloofde toen in wonderen en hoopte dat dit een wonder was maar het bleek dus dat Larissa en haar vriendinnen een plan hadden om Danny zo ver te krijgen dat hij zich ging verstoppen in een afvalcontainer in Banne 2 hier in Noord waarna zij de container met Larissa's scooter kettingslot dicht maakten en Danny de hele nacht daar heeft gezeten. De volgende ochtend ging het gerucht dat Danny in de avond uit hongersnood zijn eigen poep had gegeten. Larissa ging op de langste tafel van de kantine staan en riep met haar luidste stem door de aula: "DANNY EET POEPEEH!" En vanaf toen stond Danny bekend als die guy die poep eet, terwijl iedereen die even rustig nadenkt over dit verhaal weet dat het van geen kant klopt, maar Larissa zei het met zoveel overtuiging dat het alle logica en gezond verstand oversteeg. Ik heb er zeker een week niet van geslapen, maar Danny leek er van iedereen het minst om te geven. Zijn argument was dat als hij zich al in een afvalcontainer had verstopt, hij toch net zo goed restjes van andermans eten zou eten in plaats van zijn eigen poep. Dat was Danny's kracht en tegelijkertijd ook zijn probleem. Hij geloofde

heilig in dat alles te redden viel zolang je het maar logisch kon uitleggen. Op onze school golden helaas andere natuurwetten. Kort na het poep incident werd Danny door zijn ouders van school gehaald en verhuisde hun hele gezin naar Almere.

Maar goed. Om te overleven op onze school moest je dus anderen kunnen overtuigen.

Met net zo een overtuiging als Larissa zei dat Danny poep had gegeten, zei Joey dus hoe groot hij was. En iedereen die dat ontkende werd door Joey gepest. Alhoewel, als je het erkende ook. Want dat was Joey. Een kleine pestkop zonder vrienden. Ik bedoel een Grote Pestkop met Veel Vrienden. Ondanks dat Joey dus in principe één van de kleinste jongens was op school, was hij ook nog eens met afstand de oudste, namelijk 45 jaar. Joey was al 27 jaar lang blijven zitten en was ouder dan de meeste docenten. Arme jongen.

Hij was letterlijk arm. Daar kwam ik jaren later achter toen ik Danny toevallig tegenkwam in de trein naar Hilversum en we oude herinneringen ophaalden. Hij beredeneerde dat Joey arm moet zijn geweest omdat hij de enige was op school die nooit eten meekreeg van zijn ouders. Daarom stal hij onze lunch. Danny meende ook te weten dat Joey's moeder een bon van 25 meter had openstaan bij de snackbar van Oussi op Grote, zo noemden wij ons winkelcentrum.

En zo hing Joey dus op de dag dat ik de stoerste persoon ooit ontmoette voor het eerst over mijn bord met warm eten gebogen. Zijn knieën op de kantinebanken omdat ie er amper bovenuit kwam. Ik heb nog nooit iemand zien kijken naar Afghaans zoals Grote Joey. Het was alsof hij het eten rook met z'n ogen.

Maar Joey had een hele eigenaardige manier van zijn liefde uiten, want hij zei eerst dat mijn eten stonk en dat ik stonk en dat ik terug moest naar mijn eigen land, maar als ik terug ging naar mijn eigen land dan was er niks anders voor hem om te eten dan broodjes hagelslag, ontbijtboek en broodje bal (HAHA). Bovendien, dit is mijn eigen land. Ik ben geboren in het Boven 't IJ ziekenhuis, net als mijn beide ouders. Volgens mijn leraar Maatschappijleer ben ik feitelijk wat ze noemen een 'autochtoon' maar het enige wat ik weet is dat ik een Noorderling ben. Meer doet er niet toe.

Terwijl Joey over mijn eten gebogen stond viel één van zijn vieze baardharen in slowmotion op mijn mantoe. Haar in het eten is zo ongeveer het smerigste wat er is. Alsof er een auto langsrijdt over een plas regenwater en het over je heen spettert terwijl je net een nieuwe outfit aan hebt. Ik wist hoe laat het was, dus ik nam emotioneel en spiritueel afscheid van mijn eten.

Maar die ochtend gebeurde iets dat voor altijd mijn leven zou veranderen. Voor dat ik het zoveelste slachtoffer ging worden van Grote Joey en Zijn Kameraden, stond daar ineens een meisje met hoofddoek in een Ajaxtrainingspak, op rode slippers met witte sokken. Ze greep Joey bij z'n kraag, tilde hem op en droeg

hem mee naar het schoolplein waar ze hem in het zicht van alle leraren en leerlingen in de afvalcontainer gooide. Ze sloot de container met haar scooter kettingslot. Terwijl wij allemaal ademloos toekeken, draaide zij zich om naar ons en riep met de meest overtuigende stem die ik ooit gehoord heb: “JOEY EET POEPEEH!” Het hele plein en de hele kantine barstten in lachen uit.

Dit meisje knipoogde van een afstand naar me en begon in mijn richting te lopen. Ik wist niet of ik opgelucht of bang moest zijn dus was ik maar een beetje van beiden. Toen ze eenmaal voor mijn neus stond, stak ze haar hand uit met gebalde vuist. Ik bokste. En even, toen onze knokkels elkaar raakten, voelde het alsof ik nooit meer bang hoefden te zijn. Althans, niet op school. Of om het feit dat mijn koninklijke lunch ieder moment gestolen kon worden. Ik wilde dit meisje, mijn superheld graag bedanken, maar ik kreeg er geen woord uit. Zij bleef me even aankijken, lachte en liep toen weer weg.

“Wat is je naam”, mompelde ik met alle kracht die ik in me had. Zij draaide zich om en zei: “Noordje”.